

13 Φεβρουαρίου, 1992

(ΠΙΚΗΣ, Δ/στής)

ΚΩΣΤΑΣ Α. ΑΔΑΜΙΔΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 904/90,
935/90, 1136/90 & 1144/90).

-
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Αξία — Δεν πρέπει να γίνεται διάκριση στην αξιολόγησή ανάλογα με τον κλάδο στον οποίο υπηρετούν οι υπάλληλοι — Αξιολογούνται στα πλαίσια και με βάση τα καθήκοντα που τους ανατίθενται (βλ. **Θωμά v. Κεντρικής Τράπεζας Κύπρου**). 5
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Αιτιολογία — Το διορίζον σώμα δεν υπέχει υποχρέωση άμεσης σύγκρισης των υποψηφίων — Το πόρισμα της **Χατζηδάς v. Δημοκρατίας**, Α.Ε. 606. 10
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Τμηματικές Επιτροπές — Η συμμετοχή του Προϊσταμένου του Τμήματος στη διαδικασία — Δεν υπάρχει αντινομία ανάμεσα στη συμμετοχή του Προϊσταμένου στην Τμηματική Επιτροπή και την υποβολή συστάσεων βάσει του άρθρου 44(3) του Ν. 33/67 — Τα καθήκοντα της Τμηματικής Επιτροπής και του Προϊσταμένου του Τμήματος δεν είναι επάλληλα (**Elia v. Republic**). 15
- Ο περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμος 1/90 — Άρθρο 89(β) — Διασώζει και τις ουσιαστικές διατάξεις του Ν. 33/67 όταν εφαρμόζεται — Περιεχόμενη στο άρθρο ρύθμιση και ερμηνεία. 20
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Σχέδια Υπηρεσίας — Η **Χ' Παύλου v. Α.Η.Κ.** και η δημοσίευση των σχεδίων υπηρεσίας — Το Άρθρο 2 του Ν.48/86 έχει καθαρά μελλοντική προοπτική και στερείται 25

αναδρομικότητας.

5 Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις Προϊσταμένου
— Τα πορίσματα της *Spanos v. Republic* και της *Kalaitjis and Another v. Republic* — Ο γενικότερος νομολογιακός κανόνας
ότι η σύσταση που υποβάλλεται βάσει του Άρθρου 44(3) του Ν.
33/67 συνιστά ανεξάρτητο στοιχείο κρίσεως, μείζονος σημασίας.

10 Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις Προϊσταμένου
— Το ζήτημα της απαίτησης αιτιολογίας τους — Η *Loizidou - Paraphoti v. Republic* και η μεταγενέστερη υιοθέτησή της από
το Ανώτατο Δικαστήριο καθώς και η ανυπαρξία συγκρουόμενων
αποφάσεων — Ανάλυση.

15 Οι τέσσερις αιτητές προσέβαλαν με τις προσφυγές την
προαγωγή των ισάριθμων ενδιαφερομένων μερών στη θέση
Επιθεωρητή Α' Τάξης στο Τμήμα Γεωργίας.

20 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας τις προσφυγές,
αποφάσισε ότι:

25 1. Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας προέβη στην επιλογή
ενός εκ των ενδιαφερομένων μερών επεξηγώντας ότι δεν
πρέπει να γίνεται διάκριση στην αξιολόγηση υπαλλήλων
ανάλογα με τον κλάδο στον οποίο υπηρετούν. Η
παρατήρηση είναι σωστή και εδράζεται στον κανόνα του
διοικητικού δικαίου, ότι οι υπάλληλοι αξιολογούνται στα
πλαίσια και με βάση τα καθήκοντα τα οποία τους
ανατίθενται. (βλ. *Θωμά ν. Κεντρικής Τράπεζας Κύπρου*).

30 2. Προκύπτει από τα πρακτικά της επίδικης απόφασης ότι η
Επιτροπή είχε σαφή γνώση των υποψηφίων που κατείχαν
το πρόσθετο προσόν, και ότι δεν λειτούργησε κάτω από
οποιαδήποτε πλάνη. Οι λόγοι για την επιλογή του ενός
35 των ενδιαφερομένων μερών αποκαλύπτουν συγχρόνως
και τη σημασία που απέδωσε η Επιτροπή στο πρόσθετο
προσόν για την αποτίμηση των διεκδικήσεων των
υποψηφίων για προαγωγή. Εξάλλου, προσδιορίζονται με
ακρίβεια τα στοιχεία κρίσεως που επενέργησαν στη λήψη
40 της επίδικης απόφασης, μεταξύ των οποίων και η
σύσταση του προϊσταμένου του Τμήματος που αφεαυτής
παρέχει έρεισμα για την επιλογή υποψηφίου με
υποδεέστερα προσόντα (βλ., μεταξύ άλλων, *Skarparis v.*

Republic). 4

3. Το διορίζον σώμα δεν υπέχει υποχρέωση άμεσης σύγκρισης των υποψηφίων. Όπως διαπιστώνεται και σε πρόσφατη απόφαση του Εφετείου (*Χατζηδάς ν. Δημοκρατίας* - Α.Ε. 606): 5
- "Κανένας κανόνας του διοικητικού δικαίου δεν υποχρεώνει την αρμόδια Αρχή να καταγράφει τις νοητικές εργασίες βάσει των οποίων καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο ενδιαφερόμενος είναι καταλληλότερος για διορισμό από τους άλλους υποψήφιους. 10
- Καθήκον της Επιτροπής είναι να ερευνήσει όλα τα κρίσιμα στοιχεία και να αιτιολογήσει την απόφαση στο βαθμό που να καθίσταται ευχερής ο δικαστικός έλεγχος της απόφασης που λαμβάνεται. ...". 15
4. Όπως είχαμε την ευκαιρία να διαπιστώσουμε στην *Papaioannou ν. Republic* (1987) 3 C.L.R. 1444, δεν υπάρχει θεσμική απαγόρευση ούτε εγγενής αντινομία στη συμμετοχή του προϊσταμένου του Τμήματος στην Τμηματική Επιτροπή, και την υποβολή συστάσεων βάσει του Άρθρου 44(3) του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1967 (Ν. 33/67). Όπως επεξηγείται στην *Elia ν. Republic* (1985) 3 C.L.R. 38, τα καθήκοντα της Τμηματικής Επιτροπής και του προϊσταμένου του Τμήματος δεν είναι επάλληλα. 20 25
5. Το άρθρο 89(β) του Ν. 1/90, όπως συνάγεται από το λεκτικό του, δεν διασώζει μόνο την προβλεπόμενη από το Ν.33/67 διαδικασία πλήρωσης των θέσεων, αλλά και τις ουσιαστικές διατάξεις του νόμου. Η φράση "θα ολοκληρωθεί με βάση τις διατάξεις των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων του 1967 - 1987" υπάγει την πλήρωση θέσεων στη Δημόσια Υπηρεσία, οι οποίες τελούσαν υπό πλήρωση πριν τη θέσπιση του Ν. 1/90, στις θεσμικές και ουσιαστικές διατάξεις της προϊσχύουσας νομοθεσίας, δηλαδή του Ν. 33/67 όπως είχε διαμορφωθεί πριν τη θέσπιση του νόμου που τον αντικατέστησε (Ν. 1/90). 30 35 40
6. Όπως επισημάνθηκε στην *Χατζηπαύλου ν. Α.Η.Κ.* η δημοσίευση των σχεδίων υπηρεσίας δεν είναι προαπαιτούμενο για την εγκυρότητά τους. Η δημοσίευσή

- τους μπορεί να επιβληθεί από τη νομοθεσία. Το Άρθρο 2 του Ν. 48/86 προβλέπει: "Το Άρθρον 29 του βασικού νόμου τροποποιείται διά της εν τω τέλει του εδαφίου (1) αυτού προσθήκης της φράσεως "Τα σχέδια υπηρεσίας, ευθύς ως ήθελον καταρτισθή υπό του Υπουργικού Συμβουλίου, δημοσιεύονται εις την επίσημον εφημερίδα της Δημοκρατίας." Η νομοθετική αυτή διάταξη, όπως συνάγεται από το κείμενό της, έχει καθαρά μελλοντική προοπτική και καλύπτει σχέδια υπηρεσίας τα οποία εκδίδονται μετά τη θέσπισή της.
7. Οι επίμαχες θέσεις πληρώθηκαν βάσει και σύμφωνα με το σχέδιο υπηρεσίας το οποίο ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, και ορθά ακολουθήθηκαν οι πρόνοιες του Ν. 33/67 για την πλήρωση των θέσεων.
8. Όπως είχαμε την ευκαιρία να διαπιστώσουμε στη *Spanos v. Republic* το Άρθρο 44(3) του Ν. 33/67 δε συναρτά την υποβολή συστάσεων με την οργανική θέση που κατέχει ο προϊστάμενος, αλλά με το γεγονός ότι ο λειτουργός ο οποίος υποβάλλει τις συστάσεις προΐσταται του τμήματος και για το λόγο αυτό είναι σε θέση να διαμορφώσει απόψεις για τις ικανότητες των υφισταμένων και τις ανάγκες της υπηρεσίας. Στην *Kalaitzis and Another v. Republic* επισημαίνεται ότι ο προϊστάμενος τμήματος είναι σε μοναδική θέση να διαμορφώσει απόψεις για τις λειτουργικές ανάγκες του τμήματος και τον καλύτερο τρόπο αντιμετώπισής τους.
- Η σύσταση η οποία υποβάλλεται βάσει του Άρθρου 44(3) του Ν. 33/67 συνιστά, όπως έχει κατ' επανάληψη διακηρυχθεί σε αποφάσεις του δικαστηρίου, ανεξάρτητο στοιχείο κρίσεως, μείζονος σημασίας.
9. Στη *Loizidou - Papaphoti v. Republic* κρίθηκε ότι δεν επιβάλλεται η αιτιολόγηση της σύστασης του προϊσταμένου τμήματος, χωρίς βέβαια να αποκλείεται λεπτομερής επεξήγηση των λόγων που οδήγησαν στην υποβολή της. Τόσο οι λόγοι οι οποίοι υποστηρίζουν τη σύσταση, εφόσον παρέχονται, αλλά και η σύσταση αφεαυτής ελέγχεται με βάση τα στοιχεία των φακέλων. Οποιαδήποτε αντίθεση ή αντινομία μεταξύ της σύστασης και των υπηρεσιακών στοιχείων, τείνει να εκθεμελιώσει το βάθος της σύστασης και τη σημασία και βαρύτητά της

ως στοιχείο κρίσεως των υποψηφίων.

Η προσέγγιση στην *Papaphoti* φαίνεται να έγινε δεκτή από την Ολομέλεια στη *Γεωργίου και άλλοι ν. Δημοκρατίας* και στην πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στη *Νιόβη Παπαϊωάννου* - Α.Ε. 871.

5

Καμιά από τις αποφάσεις που έχει επικαλεσθεί ο δικηγόρος του αιτητή δε συγκρούονται με την *Papaphoti*, τη *Γεωργίου* και την *Παπαϊωάννου*, ως προς τα απαραίτητα συστατικά στοιχεία της σύστασης του προϊσταμένου τμήματος η οποία παρέχεται βάσει του Άρθρου 44(3) του Ν. 33/67.

10

10. Όπως προκύπτει από τη νομολογία, η δυναμική της σύστασης έγκειται στην υποβολή της σε συσχετισμό με την ιδιότητα του λειτουργού ο οποίος υποβάλλει. Εφόσον εδράζεται στα θεσμικά πλαίσια - αξία, προσόντα και αρχαιότητα - και αντανακλά την κρίση του προϊσταμένου, αποτιμάται ως αυτοτελές στοιχείο το οποίο αξιολογείται από το διορίζον σώμα στα πλαίσια των εξουσιών του. Όπως και κάθε άλλο σχετικό γεγονός, η εγκυρότητά του ελέγχεται με αναφορά στα στοιχεία τα οποία περιέχονται στο διοικητικό φάκελο. Στην προκειμένη περίπτωση δεν έχει διαπιστωθεί οποιαδήποτε αντινομία μεταξύ της σύστασης του προϊσταμένου και των στοιχείων των υποψηφίων γενικά.

15

20

25

Στην αποτίμηση των προσόντων των υποψηφίων και στον καθορισμό των λειτουργιών που κατείχαν το πρόσθετο προσόν, οι καθ' ων η αίτηση ενήργησαν μέσα στα όρια της διακριτικής τους ευχέρειας (βλ. μεταξύ άλλων, *Lewis ν. Δημοκρατίας*).

30

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.

35

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Θωμά ν. Κεντρικής Τράπεζας Κύπρου και Άλλων (1991) 4(Ε) Α.Α.Δ. 4188.

40

Tourreki ν. Republic (1973) 3 C.L.R. 592.

Γεωργίου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (Αρ.2) (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1822.

- Skarparis v. Republic* (1978) 3 C.L.R. 106·
- Χατζηδάς ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1121·
- 5 *Paraioannou v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 1444·
- Elia v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 38·
- 10 *Φωκάς ν. Δημοκρατίας* (1991) 3 Α.Α.Δ. 114·
- Χατζηπαύλου ν. Α.Η.Κ* (1991) 3 Α.Α.Δ. 11·
- Spanos v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 1826·
- 15 *Kalaitzis and Another v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 839·
- Ζαχαρία ν. Δημοκρατίας και Άλλου* (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 858·
- Λοϊζίδου - Παπαφώτη ν. Republic* (1984) 3 C.L.R. 933·
- 20 *Παπαϊωάννου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (Αρ.1)* (1991) 3 Α.Α.Δ. 659·
- Πολυδώρου και Άλλος ν. Επιτροπής Σιτηρών Κύπρου και Άλλου* (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2440·
- 25 *Δημοσθένους ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 153·
- Χασάπης ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 407·
- 30 *Λοϊζίδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 1663·
- Makrides v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 622·
- 35 *Themistocleous and others v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 1070·
- Yenakritou v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 2731·
- Republic v. Koufetta* (1985) 3 C.L.R. 950·
- 40 *Γενεθλίου ν. Συμβουλίου Αμπελουργικών Προϊόντων* (1990) 3 Α.Α.Δ. 4096·
- Lewis ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1253.

Προσφυγές.

Προσφυγές εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας με την οποία τα ενδιαφερόμενα μέρη προάχθηκαν στη θέση Επιθεωρητή Α' Τάξης, αντί των αιτητών. 5

N. Σάντης, για τον αιτητή στην υπόθεση 904/90.

Χρ. Κιτρομηλίδης, για τον αιτητή στην υπόθεση 935/90. 10

N. Παπαευσταθίου, για τον αιτητή στην υπόθεση 1136/90. 15

A.Σ. Αγγελίδης, για τον αιτητή στην υπόθεση 1144/90.

M. Ραφτόπουλος, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση. 20

N. Γιαπανάς, για το ενδιαφερόμενο μέρος Θ. Βακανά.

A. Μαρκίδης, για τα ενδιαφερόμενα μέρη Ο. Στυλιανού και Α. Γρηγορά. 25

Cur. adv. vult.

Ο Δικαστής κ. Πικής ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. 30

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Οι τέσσερις αιτητές, με τις αντίστοιχες προσφυγές τους, προσβάλλουν την προαγωγή των τεσσάρων ενδιαφερομένων μερών (Π.Πιερίδη, Θ. Βακανά, Ο. Στυλιανού και Α. Γρηγορά) σε Επιθεωρητή Α' Τάξης στο Τμήμα Γεωργίας. Η απόφαση για την προαγωγή τους, που συνιστά το αντικείμενο της αναθεώρησης, λήφθηκε στις 25.9.90 και δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας στις 19.10.90. Οι προαχθέντες ανέλαβαν τα καθήκοντά τους στις 30.9.90. 40

5 Η διαδικασία για την πλήρωση των τεσσάρων θέσεων
κινήθηκε στις 6.11.89 με επιστολή του Γενικού Διευθυντή
του Υπουργείου Γεωργίας προς την Επιτροπή Δημόσιας
Υπηρεσίας για την ενεργοποίηση του μηχανισμού για την
10 πλήρωση των κενών θέσεων. Ανταποκρινόμενοι στο
αίτημα του Υπουργείου η Επιτροπή Δημόσιας
Υπηρεσίας, ενέκρινε στις 20.11.89 την ετοιμασία και
αποστολή του καταλόγου των υποψηφίων στον Πρόεδρο
της αρμόδιας Τμηματικής Επιτροπής. Ο κατάλογος
15 ετοιμάστηκε με κάποια καθυστέρηση, όπως συνάγεται,
και αποστάληκε στον Πρόεδρο της Τμηματικής
Επιτροπής, τον Αναπληρωτή Διευθυντή του Τμήματος
Γεωργίας, στις 28.4.90. Η καθυστέρηση οφειλόταν
ενδεχομένως σε κάποιο βαθμό στο μεγάλο αριθμό των
20 υποψηφίων, στη συλλογή των στοιχείων από τους
προσωπικούς τους φακέλους, και στην καταγραφή τους
στον πίνακα που ετοιμάστηκε. Ο κατάλογος
περιλάμβανε 146 υποψηφίους. Εκτός από τον κατάλογο
στην Τμηματική Επιτροπή, αποστάληκαν και οι φάκελοι
των εμπιστευτικών εκθέσεων των υποψηφίων.

25 Η Τμηματική Επιτροπή ολοκλήρωσε το έργο της στις
28.6.90 και υπέβαλε τα πορίσματά της στις 30.9.90. Στην
έκθεση της Επιτροπής γίνονται οι πιο κάτω
25 διαπιστώσεις και συστάσεις:

(1) Μόνο 124 από τους υποψηφίους κατείχαν τα
προβλεπόμενα από το σχέδιο υπηρεσίας προσόντα.

30 (2) Το προβλεπόμενο από το σχέδιο υπηρεσίας
πρόσθετο προσόν (Δίπλωμα ή Πιστοποιητικόν
ανεγνωρισμένου Κολλεγίου εις την Γεωπονίαν ή εις θέμα
σχετικόν με τις δραστηριότητες του Τμήματος Γεωργίας
θα θεωρείται ως πρόσθετον προσόν), κρίθηκε ότι
35 κατείχαν 18 υποψήφιοι οι οποίοι κατονομάζονται σε
ιδιαιτέρο παράρτημα.

40 (3) Μετά από διερεύνηση των στοιχείων των
υποψηφίων, με βάση τα προβλεπόμενα από το νόμο
κριτήριο - αξία, προσόντα (περιλαμβανομένου και του
πρόσθετου προσόντος) και αρχαιότητα - η Τμηματική
Επιτροπή προέβη στη σύσταση 16 υποψηφίων οι οποίοι

κατονομάζονται στην έκθεση, επισημαίνοντας συγχρόνως ότι από αυτούς μόνο 4 κατείχαν το πρόσθετο προσόν, μεταξύ των οποίων τα 3 ενδιαφερόμενα μέλη Π. Πιερίδης, Θ. Βακανάς και Ο. Στυλιανού, καθώς και ο Κ. Αδαμίδης, ο αιτητής στην Προσφυγή 904/90.

5

Μετά τη διερεύνηση των παραστάσεων αριθμού υποψηφίων, και επίσης, όπως αναφέρεται στο πρακτικό της Επιτροπής, "Αφού εξέτασε τις περιστάσεις όλων των μη συστηθέντων υποψηφίων", η Ε.Δ.Υ. κατέληξε ότι δικαιολογείται η διεύρυνση του τελικού καταλόγου με την πρόσθεση 9 ακόμα υποψηφίων, περιλαμβανομένου και του Κ. Παπαγεωργίου, του αιτητή στην Προσφυγή 1144/90. Απέρριψε όμως το αίτημα του Χρ. Θρασυβούλου, του αιτητή στην Προσφυγή 1136/90, για τη συμπερίληψή του στον κατάλογο αυτό. Ο κ. Θρασυβούλου προέβη σε παραστάσεις προς την Επιτροπή, με αξίωση τη συμπερίληψη και του δικού του ονόματος στον τελικό κατάλογο. Ως κύριο λόγο πρόβαλε, όπως φαίνεται από το πρακτικό της Επιτροπής, ότι οι εμπιστευτικές του εκθέσεις για τα έτη 1983, 1984 και 1985, δεν αντανάκλυσαν την πραγματική του απόδοση. Μετά από προσεκτική εξέταση του ισχυρισμού αυτού, όπως αναφέρεται στο πρακτικό της Επιτροπής, το αίτημά του κρίθηκε αβάσιμο και το όνομά του δεν περιλήφθηκε στον τελικό κατάλογο των υποψηφίων.

10

15

20

25

Ο τέταρτος προσφεύγων, ο Ανδρέας Παντελή, αιτητής στην Προσφυγή 935/90, ήταν μεταξύ των 16 συστηθέντων από την Τμηματική Επιτροπή.

30

Μετά την αναζήτηση και λήψη των διευκρινίσεων του Αν. Διευθυντή αναφορικά με τους υποψηφίους που κατέχουν το πρόσθετο προσόν, κλήθηκε ο προϊστάμενος του Τμήματος, ο Αναπληρωτής Διευθυντής του Τμήματος Γεωργίας, κ. Κ. Πολυδώρου, να υποβάλει τις συστάσεις του. Ο Αν. Διευθυντής προέβη στην ακόλουθη σύσταση, όπως καταγράφεται στο πρακτικό: "Με βάση τα τρία κριτήρια στο σύνολό τους, συστήνω για προαγωγή τους Π. Πιερίδη, Θ. Βακανά, Α. Γρηγορά και Ε. Λοιζίδη". Πριν προβεί στη λήψη της επίδικης

35

40

- απόφασης η Ε.Δ.Υ. προέβη, όπως σημειώνεται στο πρακτικό, σε διερεύνηση των στοιχείων που περιέχονται στους προσωπικούς φακέλους των υποψηφίων που περιλήφθηκαν στον τελικό κατάλογο, καθώς και τις
- 5 εμπιστευτικές τους εκθέσεις. Στο πρακτικό παρατίθενται, ενδεικτικά, οι τελευταίες πέντε εμπιστευτικές εκθέσεις· αυτές αναφέρονται στα έτη 1983, 1984, 1985, 1988 και 1989, καθότι για τα έτη 1986 και
- 10 Εισαγγελέα της Δημοκρατίας. Μετά από την αποτίμηση όλων των ενώπιόν της στοιχείων, περιλαμβανομένων και των πορισμάτων της Τμηματικής Επιτροπής και των συστάσεων του Αν. Διευθυντή, και με βάση τα θεσμικά κριτήρια της αξίας, των προσόντων και της αρχαιότητας,
- 15 η Ε.Δ.Υ. ομόφωνα προέβη στην επιλογή των Π. Πιερίδη, Θ. Βακανά και Α. Γρηγορά, ως των καταλληλοτέρων για διορισμό. Για την πλήρωση της τέταρτης θέσης η Επιτροπή επικέντρωσε την επιλογή της σε δύο υποψηφίους, τον Ε. Λοϊζίδη, ο οποίος είχε συστηθεί από
- 20 τον κ. Πολυδώρου, και τον Ο. Στυλιανού, τα στοιχεία του οποίου στοιχειοθετούσαν εξ αντικειμένου υπεροχή έναντι του κ. Λοϊζίδη. Και οι δύο υποψήφιοι είχαν "Εξαιρέτες" εμπιστευτικές εκθέσεις. Ο Στυλιανού υπερερούσε του Λοϊζίδη οριακά σε αρχαιότητα, και
- 25 είχε, αντίθετα με τον συστηθέντα, το πρόσθετο προσόν. Ζητήθηκαν διευκρινίσεις από τον προϊστάμενο του Τμήματος ο οποίος, όπως ανέφερε, προέβη σε σύσταση του κ. Λοϊζίδη λόγω της σοβαρής εργασίας την οποία εκτελούσε στον πιο σημαντικό, όπως είπε, κλάδο του
- 30 Τμήματος, τον Κλάδο Προστασίας των Φυτών και οποίος υπερερούσε οριακά του Στυλιανού στις επί μέρους βαθμολογίες, στις πέντε πιο πρόσφατες εμπιστευτικές εκθέσεις.
- 35 Η Επιτροπή προέβη στην επιλογή του κ. Στυλιανού, επεξηγώντας ότι δεν πρέπει να γίνεται διάκριση στην αξιολόγηση υπαλλήλων ανάλογα με τον κλάδο στον οποίο υπηρετούν. Η παρατήρηση είναι σωστή και
- 40 εδράζεται στον κανόνα του διοικητικού δικαίου, ότι οι υπάλληλοι αξιολογούνται στα πλαίσια και με βάση τα καθήκοντα τα οποία τους ανατίθενται. Στην αρχή αυτή είχαμε την ευκαιρία να αναφερθούμε στην πρόσφατη

απόφαση **Θωμά ν. Κεντρικής Τράπεζας Κύπρου και Άλλων**, Προσφυγή Αρ. 511/90 - αποφασίστηκε στις 20.12.91.

Με την απόφαση για το διορισμό του Ο. Στυλιανού 5
διαφώνησε ένα από τα μέλη της Επιτροπής για τους
λόγους που καταγράφονται στα πρακτικά.

Προσφυγή Αρ. 904/90: Παρόλο που με την προσφυγή 10
του ο αιτητής προσβάλλει το διορισμό και των τεσσάρων
ενδιαφερόμενων μερών, στην αγόρευσή του περιόρισε
την αμφισβήτηση στην προαγωγή του ενδιαφερόμενου
μέρους Α. Γρηγορά για ένα ουσιαστικό λόγο, ότι με την
επιλογή του ενδιαφερόμενου μέρους η Επιτροπή 15
Δημόσιας Υπηρεσίας καταχράστηκε τις εξουσίες της εις
βάρος του, δεδομένου ότι ο ίδιος, αντίθετα με το
ενδιαφερόμενο μέρος, κατείχε το πρόσθετο προσόν. Η
απόφαση της Επιτροπής καθίσταται, όπως εισηγήθηκε,
τρωτή ενόψει της παράλειψης της να αιτιολογήσει τη μη 20
επιλογή υποψηφίου ο οποίος κατείχε το πρόσθετο
προσόν (βλ. μεταξύ άλλων, **Tourpeki v. Republic** (1973)
3 C.L.R. 592, και **Γεωργίου και άλλοι ν. Δημοκρατίας**
(Αρ.2) - Υπόθεση αρ. 213/84 κ.α., αποφασίστηκαν στις
31.7.89 (απόφαση Ολομέλειας).

25
Προκύπτει από τα πρακτικά της απόφασης ότι η
Επιτροπή είχε σαφή γνώση των υποψηφίων που
κατείχαν το πρόσθετο προσόν, και ότι δεν λειτούργησαν
κάτω από οποιαδήποτε πλάνη. Οι λόγοι για την επιλογή 30
του Ο. Στυλιανού αποκαλύπτουν συγχρόνως και τη
σημασία που απέδωσε η Επιτροπή στο πρόσθετο προσόν
στην αποτίμηση των διεκδικήσεων των υποψηφίων για
προαγωγή. Εξάλλου, προσδιορίζονται με ακρίβεια τα 35
στοιχεία κρίσεως που επενέργησαν στη λήψη της
επίδικης απόφασης, μεταξύ των οποίων και η σύσταση
του Προϊσταμένου του Τμήματος που αφεαυτής παρέχει
έρεισμα για την επιλογή υποψηφίου με υποδεέστερα
προσόντα (βλ. μεταξύ άλλων, **Skarparis v. Republic**
(1978) 3 C.L.R. 106).

40
Σύγκριση των εμπιστευτικών εκθέσεων του αιτητή και
του Α. Γρηγορά αποκαλύπτει ότι ο δεύτερος υπερείχε

του αιτητή σε αξία, διαπίστωση που σε συνδυασμό με τη σύσταση του Προϊσταμένου του Τμήματος καθιστούσε την επιλογή του εύλογη αν όχι αναπότρεπτη.

- 5 Καταλήγω ότι ο αιτητής στην Προσφυγή 904/90 απέτυχε να θεμελιώσει λόγο που να δικαιολογεί την ακύρωση της επίδικης απόφασης.

- 10 *Προσφυγή Αρ. 1136/90:* Ο αιτητής, όπως έχουμε διαπιστώσει, δεν περιλήφθηκε στον τελικό κατάλογο των υποψηφίων. Ο λόγος για τον οποίο είχε επιδιώξει τη συμπερίληψή του στον τελικό κατάλογο, στον οποίο έχουμε αναφερθεί, δεν προβάλλεται ως ξεχωριστός
- 15 λόγος για την ακύρωση της επίδικης απόφασης, ούτε έχει τεθεί οτιδήποτε ενώπιον του Δικαστηρίου που να δημιουργεί σκιά ως προς την εγκυρότητα και την αντικειμενική αξία των υπό αναφορά εμπιστευτικών εκθέσεων. Είναι πρόδηλο ότι η υποψηφιότητα του αιτητή
- 20 προσφυγής του συναρτάται, κατά κύριο λόγο, με την υιοθέτηση από την Ε.Δ.Υ. των πορισμάτων της Τμηματικής Επιτροπής. Κανένας λόγος δεν έχει παρατεθεί που να δημιουργεί ρήγμα στην αξιολόγηση των υποψηφίων για προαγωγή από την Τμηματική
- 25 Επιτροπή. Η διαπίστωση αυτή θα εκθεμελιώνει και την προσφυγή αν η Επιτροπή δεν προέβαινε, όπως προκύπτει από το πρακτικό της, στην εξυπαρχής αξιολόγηση των υποψηφίων, διαδικασία που οδήγησε στη διεύρυνση του τελικού καταλόγου.
- 30

Οι ουσιαστικοί λόγοι για τους οποίους επιδιώκεται ακύρωση της επίδικης απόφασης είναι, συνοπτικά, οι εξής:

- 35 (α) Ανεπαρκής ή πλημμελής αιτιολογία.

(β) Αντινομία μεταξύ των συστάσεων του Διευθυντή και των στοιχείων των υποψηφίων.

- 40 (γ) Παράλειψη ατομικής σύγκρισης των υποψηφίων, και

(δ) παράλειψη εξειδίκευσης των εμπιστευτικών εκθέσεων των υποψηφίων που επενέργησαν στη λήψη της επίδικης απόφασης,

Στον προσδιορισμό των διεκδικήσεων του αιτητή για προαγωγή, πρέπει να σημειωθεί ότι αυτός δεν κατείχε το πρόσθετο προσόν. 5

Κανένας από τους λόγους για ακύρωση της επίδικης απόφασης δεν ευσταθεί, επειδή - 10

(ι) Η απόφαση της Ε.Δ.Υ. καθορίζει με σαφήνεια τα στοιχεία που λήφθηκαν υπόψη, τα κριτήρια βάσει των οποίων τα στοιχεία αξιολογήθηκαν, καθώς και τους λόγους επιλογής των ενδιαφερόμενων μερών. Όχι μόνο δεν υπολείπεται σε αιτιολογία η απόφαση, αλλά εύλογα μπορεί να χαρακτηριστεί ως καλά αιτιολογημένη. 15

(ιι) Δε διαπιστώνεται οποιαδήποτε αντινομία μεταξύ των συστάσεων του Διευθυντή και των υπηρεσιακών στοιχείων που, αν διαπιστωνόταν, θα μπορούσε, ανάλογα με την έκτασή της, να αποδυναμώσει ή να εκθεμελιώσει τη σύσταση. Σε ό,τι αφορά τον αιτητή, διαπιστώνεται ότι η βαθμολογία του στις εμπιστευτικές εκθέσεις ήταν ουσιαστικά χαμηλότερη από εκείνη των ενδιαφερόμενων μερών. 20 25

(ιιι) Το διορίζον σώμα δεν υπέχει υποχρέωση άμεσης σύγκρισης των υποψηφίων. Όπως διαπιστώνεται και σε πρόσφατη απόφαση του Εφετείου (**Χατζηδάς ν. Δημοκρατίας** - Α.Ε. 606, που αποφασίστηκε στις 19.5.89). 30

"Κανένας κανόνας του διοικητικού δικαίου δεν υποχρεώνει την αρμόδια Αρχή να καταγράφει τις νοητικές εργασίες βάσει των οποίων καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο ενδιαφερόμενος είναι καταλληλότερος για διορισμό από τους άλλους υποψήφιους. Καθήκον της Επιτροπής είναι να ερευνήσει όλα τα κρίσιμα στοιχεία και να αιτιολογήσει την απόφαση στο βαθμό που να καθίσταται ευχερής ο δικαστικός έλεγχος της απόφασης που λαμβάνεται....". 35 40

5 Στην προκείμενη περίπτωση εξετάστηκαν όλα τα κρίσιμα στοιχεία και παρέχονται οι λόγοι προτίμησης των ενδιαφερόμενων μερών έναντι των άλλων υποψηφίων. Ο αιτητής δεν έχει παραθέσει κανένα βάσιμο λόγο που να καθιστά τρωτή την απόφαση η οποία έχει ληφθεί.

10 (iv) Αντίθετα με την εισήγηση η οποία έχει υποβληθεί, στο πρακτικό της Επιτροπής αναφέρεται ότι λήφθηκαν υπόψη όλες οι εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων. Γίνεται ρητή αναφορά στις πέντε τελευταίες εμπιστευτικές εκθέσεις λόγω της ένδειξης που παρείχαν για την αξία των υποψηφίων, αφενός, και, όπως μπορεί να υποθέσουμε, της ιδιαίτερης σημασίας που ενείχαν για 15 την ικανότητα των υποψηφίων να ανταποκριθούν στα καθήκοντα της θέσης κατά το χρόνο της επιλογής τους.

20 Δε διαπιστώνεται λόγος που να δικαιολογεί ακύρωση της επίδικης απόφασης· συνεπώς και η Προσφυγή Αρ. 1136/90 πρέπει να απορριφθεί.

25 *Προσφυγή Αρ. 935/90.* Οι λόγοι για τους οποίους ο αιτητής επιδιώκει την ακύρωση της επίδικης απόφασης αφορούν σε γενικές γραμμές -

30 (α) τη λειτουργία της Τμηματικής Επιτροπής σε συνδυασμό με την ιδιότητα του Προέδρου της Επιτροπής, και το ρόλο του ως προϊσταμένου του Τμήματος, ο οποίος προέβη σε συστάσεις. Ο συνδυασμός των δύο ιδιοτήτων στο άτομο του Αν. Διευθυντή του Τμήματος Γεωργίας, δηλαδή του Προέδρου της Τμηματικής 35 Επιτροπής, και του συστήνοντος προϊσταμένου, σε συνάρτηση με τη διαμόρφωση των εισηγήσεων της Τμηματικής Επιτροπής, έτειναν να περιορίσουν τον κυριαρχικό ρόλο της Ε.Δ.Υ. στην επιλογή των καταλληλοτέρων και σε έμμεση υπαρπαγή εξουσίας. Και

40 (β) πλημμελής αποτίμηση των διεκδικήσεων του αιτητή για προαγωγή, σε σύγκριση με τα ενδιαφερόμενα μέρη.

Ο αιτητής υπέβαλε ότι ήταν ανεπίτρεπτη η συμμετοχή του προϊσταμένου του Τμήματος στην Τμηματική

Επιτροπή και η λειτουργία του στη διαδικασία πλήρωσης των κενών θέσεων υπό δυο ιδιότητες. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με τον συνοπτικό και κατηγορηματικό τρόπο της σύστασης, τεκμηριώνει υπερακοντισμό της Επιτροπής ως του μόνου αρμοδίου για την επιλογή των υποψηφίων. 5

Το ότι η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας δεν αποποιήθηκε τις εξουσίες και τον κυριαρχικό της ρόλο για την επιλογή των καταλληλότερων υποψηφίων, τεκμηριώνεται από το πρακτικό της απόφασης. Παρά τις συστάσεις της Τμηματικής Επιτροπής η Ε.Δ.Υ. προέβη στην αξιολόγηση των στοιχείων του συνόλου των υποψηφίων, διαδικασία η οποία την οδήγησε στη διεύρυνση του τελικού καταλόγου, αφενός, και, αφετέρου, παρέκκλιση από τη σύσταση του Αν. Διευθυντή που τεκμηριώνεται με την επιλογή του Ο. Στυλιανού αντί του συστηθέντος Ε. Λοϊζίδα. 10 15

Όπως είχαμε την ευκαιρία να διαπιστώσουμε στην *Papioannou v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 1444, δεν υπάρχει θεσμική απαγόρευση ούτε εγγενής αντινομία στη συμμετοχή του προϊσταμένου του Τμήματος στην Τμηματική Επιτροπή, και στην υποβολή συστάσεων βάσει του άρθρου 44(3) του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1967 (Ν. 33/67). Όπως επεξηγείται στην *Elia v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 38, τα καθήκοντα της Τμηματικής Επιτροπής και του προϊσταμένου του Τμήματος δεν είναι επ'άλληλα. 20 25

Εξάλλου, η θέση του αιτητή ότι υπερερούσε των ενδιαφερόμενων μερών, με βάση την αντικειμενική όψη των υπηρεσιακών του στοιχείων, και εκείνων των ενδιαφερομένων μερών, κρίνεται ανεδαφική. Τα ενδιαφερόμενα μέρη Πιερίδης, Γρηγοράς και Στυλιανού, υπερείχαν του αιτητή σε αξία, όπως αυτό αποκαλύπτεται από τις αντίστοιχες εμπιστευτικές εκθέσεις· συγχρόνως, οι δύο από τους τρεις (Πιερίδης και Γρηγοράς) είχαν τη σύσταση του προϊσταμένου του Τμήματος. Συγκρινόμενος με το τέταρτο ενδιαφερόμενο μέρος, Βακανά, διαπιστώνεται - 30 35

(α) Ότι τα δύο μέρη ήταν ίσα σε αξία, 40

(β) το ενδιαφερόμενο μέρος είχε τη σύσταση του προϊσταμένου, και

(γ) το ενδιαφερόμενο μέρος είχε το πρόσθετο προσόν.

5

Υπό το φως των ανωτέρω, η επιλογή των ενδιαφερομένων μερών έναντι του αιτητή ήταν φυσιολογική. Ούτε ο αιτητής στις Προσφυγές 1135/90 δεν έχει αποδείξει λόγους που να δικαιολογούν την ακύρωση της επίδικης απόφασης.

10

Προσφυγή Αρ. 1144/90. Οι λόγοι για τους οποίους ο αιτητής επιδιώκει την ακύρωση της επίμαχης απόφασης συνοψίζονται ως εξής:

15

1) Πλημμελής διαδικασία πλήρωσης των θέσεων. Ο αιτητής εισηγήθηκε ότι εσφαλμένα ακολουθήθηκε η διαδικασία και οι θεσμικές διατάξεις του Ν. 33/67 για την πλήρωση των θέσεων. Αρχικά, διατύπωσε την άποψη ότι οι θέσεις έπρεπε να είχαν πληρωθεί βάσει του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1990 (Ν. 1/90). Στην απαντητική του αγόρευση αναγνώρισε ότι σωστά ακολουθήθηκε η διαδικασία που προβλέπεται από το Ν. 33/67, αλλά εισηγήθηκε ότι έπρεπε να ισχύσουν οι ουσιαστικές διατάξεις του Ν. 1/90 και όχι εκείνες του Ν. 33/67 που ακολουθήθηκαν. Το σχέδιο υπηρεσίας, βάσει του οποίου πληρώθηκαν οι θέσεις καταρτίστηκε στις 17.12.81 και δεν είχε δημοσιευθεί.

20

25

30

Ο αιτητής υπέβαλε ότι το σχέδιο ήταν άκυρο υπό το φως των διατάξεων του περί Δημοσίας Υπηρεσίας (Τροποποιητικού) Νόμου του 1986 (Ν. 48/86) και των προνοιών του Ν. 1/90.

35

2) Η συμμετοχή του Αναπληρωτή Διευθυντή του Τμήματος Γεωργίας στη διαδικασία πλήρωσης των θέσεων ήταν νομικά απαράδεκτη, ενόψει της μεταγενέστερης δικαστικής διαπίστωσης ότι η μετακίνηση του Διευθυντή η οποία δημιούργησε την ανάγκη για τον αναπληρωματικό διορισμό του, ήταν νομικά άκυρη (βλ. **Φωκάς ν. Δημοκρατίας** - Α.Ε. 800, δημοσιεύθηκε στις 4.2.91).

40

3) Παράλειψη αιτιολόγησης της σύστασης του προϊσταμένου η οποία την καθιστούσε άκυρη, θέση που αν γίνει δεκτή, καταρρίπτει ένα από τα βάθρα της απόφασης.

5

4) Κατάχρηση ή υπέρβαση εξουσίας η οποία επιμαρτυρείται από την επιλογή υποδεέστερων υποψηφίων από τον αιτητή.

Ο Ν. 1/90 τέθηκε σε εφαρμογή στις 1.1.90, η διαδικασία όμως για την πλήρωση των κενών θέσεων ενεργοποιήθηκε, όπως διαπιστώνεται στο εισαγωγικό μέρος της απόφασης, από 6.11.89. Το άρθρο 89(β) του Ν. 1/90 προβλέπει "οποιαδήποτε διαδικασία πλήρωσης θέσης, που εκκρεμεί ενώπιον της Επιτροπής κατά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος του παρόντα νόμου, θα συνεχίσει και θα ολοκληρωθεί με βάση τις διατάξεις των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων του 1967-1987".

10

15

Η πλήρωση των θέσεων εκκρεμούσε ενώπιον της Ε.Δ.Υ., όπως βεβαιώνεται από την απόφαση της 20.11.89, να θέσει σε εφαρμογή το μηχανισμό για την πλήρωση των θέσεων. Το Άρθρο 89(β), όπως συνάγεται από το λεκτικό του, δε διασώζει μόνο την προβλεπόμενη από το Ν. 33/67 διαδικασία πλήρωσης των θέσεων, αλλά και τις ουσιαστικές διατάξεις του νόμου. Η φράση "θα ολοκληρωθεί με βάση τις διατάξεις των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων του 1967 -1987" υπάγει την πλήρωση θέσεων στη Δημόσια Υπηρεσία, οι οποίες τελούσαν υπό πλήρωση πριν τη θέσπιση του Ν. 1/90, στις θεσμικές και ουσιαστικές διατάξεις της προϊσχύουσας νομοθεσίας, δηλαδή του Ν. 33/67 όπως είχε διαμορφωθεί πριν τη θέσπιση του νόμου που τον αντικατέστησε (Ν. 1/90).

20

25

30

Όπως επισημάναμε στη *Χατζηπαύλου ν. Α.Η.Κ.* - (1991) 3 Α.Α.Δ. 11 (απόφαση Ολομέλειας), η δημοσίευση των σχεδίων υπηρεσίας δεν είναι προαπαιτούμενο για την εγκυρότητά τους. Η δημοσίευσή τους μπορεί να επιβληθεί από τη νομοθεσία. Το άρθρο 2 του Ν. 48/86 προβλέπει: "Το άρθρον 29 του βασικού νόμου τροποποιείται διά της εν τω τέλει του εδαφίου (1) αυτού προσθήκης της φράσεως Τα σχέδια υπηρεσίας, ευθύς ως ήθελον

35

40

καταρτισθή υπό του Υπουργικού Συμβουλίου, δημοσιεύονται εις την επίσημον εφημερίδα της Δημοκρατίας". Η νομοθετική αυτή διάταξη, όπως
 5 προοπτική καί καλύπτει σχέδια υπηρεσίας τα οποία εκδίδονται μετά τη θέσπισή της.

Καταλήγω ότι οι επίμαχες θέσεις πληρώθηκαν βάσει και σύμφωνα με το σχέδιο υπηρεσίας το οποίο ίσχυε κατά
 10 τον κρίσιμο χρόνο, και ότι ορθά ακολουθήθηκαν οι πρόνοιες του Ν. 33/67 για την πλήρωση των θέσεων.

Όπως είχαμε την ευκαιρία να διαπιστώσουμε στη *Spanos v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 1826, το Άρθρο 44(3) του Ν. 33/67 δε συναρτά την υποβολή συστάσεων με την οργανική θέση που κατέχει ο προϊστάμενος, αλλά με το γεγονός ότι ο λειτουργός ο οποίος υποβάλλει τις συστάσεις προΐσταται του τμήματος και για το λόγο αυτό είναι σε θέση να διαμορφώσει απόψεις για τις
 20 ικανότητες των υφισταμένων και τις ανάγκες της υπηρεσίας. Στην *Kalaitzis and Another v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 839, επισημαίνεται ότι ο προϊστάμενος τμήματος είναι σε μοναδική θέση να διαμορφώσει απόψεις για τις λειτουργικές ανάγκες του τμήματος και τον καλύτερο τρόπο αντιμετώπισής τους. Δεν υπάρχει ισχυρισμός ότι ο κ. Πολυδώρου που ανέλαβε καθήκοντα
 25 Αν. Διευθυντή του Τμήματος Γεωργίας μετά την απομάκρυνση του κ. Φωκά, κατείχε τη θέση παράνομα ή ότι εστερείτο ευχέρειας να προβεί σε εκτίμηση της αξίας των υπηρεσιών των λειτουργών του τμήματός του. Η
 30 εισήγηση ότι ο κ. Πολυδώρου ήταν αναρμόδιος να προβεί σε συστάσεις βάσει του Άρθρου 44(3) του Ν. 33/67, στερείται ερείσματος.

Η σύσταση η οποία υποβάλλεται βάσει του άρθρου 44 (3) του Ν. 33/67 συνιστά, όπως έχει κατ' επανάληψη διακηρυχθεί σε αποφάσεις του δικαστηρίου, ανεξάρτητο στοιχείο κρίσεως, μείζονος σημασίας (βλ. μεταξύ άλλων, *Spanos v. Republic* (ανωτέρω), και *Ζαχαρία ν. Δημοκρατίας και Άλλου* - (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 858).
 40

Ο δικηγόρος του αιτητή εισηγήθηκε ότι η σύσταση στερείται αιτιολογίας επειδή δεν εμπεριέχει το στοιχείο της σύγκρισης ή επειδή δεν περιέχει τους λόγους που καθιστούσαν τους συστηθέντες καταλληλότερους για διορισμό. Στη **Loizidou-Papaphoti v. Republic** (1984) 3 C.L.R. 933, κρίθηκε ότι δεν επιβάλλεται η αιτιολόγηση της σύστασης του προϊσταμένου τμήματος, χωρίς βέβαια να αποκλείεται λεπτομερής επεξήγηση των λόγων που οδήγησαν στην υποβολή της. Τόσο οι λόγοι οι οποίοι υποστηρίζουν τη σύσταση, εφόσον παρέχονται, αλλά και η σύσταση αφεαυτής ελέγχεται με βάση τα στοιχεία των φακέλων. Οποιαδήποτε αντίθεση ή αντινομία μεταξύ της σύστασης και των υπηρεσιακών στοιχείων, τείνει να εκθεμελιώσει το βάθρο της σύστασης και τη σημασία και βαρύτητά της ως στοιχείο κρίσεως των υποψηφίων.

Η προσέγγιση στην **Papaphoti** φαίνεται να έγινε δεκτή από την Ολομέλεια στη **Γεωργίου και άλλοι ν. Δημοκρατίας (Αρ.2)** - Υπόθεση αρ. 213/84 κ.α., αποφασίστηκαν στις 31.7.89, και στην πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στη **Νιόβη Παπαϊωάννου** - (1991) 3 Α.Α.Δ. 659. Στην αγόρευση του δικηγόρου του αιτητή γίνεται αναφορά στην ανάγκη για αιτιολόγηση τόσο της τελικής όσο και των προπαρασκευαστικών πράξεων που οδήγησαν σ' αυτή. (Βλ. μεταξύ άλλων, **Πολυδώρου και Άλλος ν. Επιτροπής Σιτηρών Κύπρου και Άλλου** - (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2440· **Δημοσθένους ν. Δημοκρατίας** - Προσφυγή Αρ. 780/87, αποφασίστηκε στις 23.1.90· **Χασάπης ν. Δημοκρατίας** - Προσφυγή 692/87, αποφασίστηκε στις 23.1.90· **Λοιζίδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας** - Προσφυγή 583/88, αποφασίστηκε στις 12.5.90· **Makrides v. Republic** (1983) 3 C.L.R. 622, **Themistocleous and Others v. Republic** (1985) 3 C.L.R. 1070, **Yenakritou v. Republic** (1985) 3 C.L.R. 2731, **Republic v. Koufetta** (1985) 3 C.L.R. 950, και **Γενεθλίου ν. Συμβουλίου Αμπελοουργικών Προϊόντων** - Προσφυγή 1003/89, αποφασίστηκε στις 29.11.90).

Καμιά από τις αποφάσεις που έχει επικαλεσθεί ο δικηγόρος του αιτητή δε συγκρούονται με την **Papaphoti**, τη **Γεωργίου** και την **Παπαϊωάννου** (ανωτέρω), ως προς τα απαραίτητα συστατικά στοιχεία της σύστασης του

προϊσταμένου τμήματος η οποία παρέχεται βάσει του Αρθρου 44(3) του Ν. 33/67.

5 Όπως προκύπτει από τη νομολογία, η δυναμική της σύστασης έγκειται στην υποβολή της σε συσχέτισμό με την ιδιότητα του λειτουργού ο οποίος την υποβάλλει. Εφόσον εδράζεται στα θεσμικά πλαίσια - αξία, προσόντα και αρχαιότητα - και αντανακλά την κρίση του προϊσταμένου, αποτιμάται ως αυτοτελές στοιχείο το 10 οποίο αξιολογείται από το διορίζον σώμα στα πλαίσια των εξουσιών του. Όπως και κάθε άλλο σχετικό γεγονός, η εγκυρότητά του ελέγχεται με αναφορά στα στοιχεία τα οποία περιέχονται στο διοικητικό φάκελο. Στην προκειμένη περίπτωση δεν έχει διαπιστωθεί 15 οποιαδήποτε αντινομία μεταξύ της σύστασης του προϊσταμένου και των στοιχείων των υποψηφίων γενικά, ειδικά σε ό,τι αφορά τον αιτητή.

20 Σύγκριση μεταξύ του αιτητή και των ενδιαφερόμενων μερών αποκαλύπτει ότι τα τρία από τα ενδιαφερόμενα μέρη (Πιερίδης, Στυλιανού και Γρηγοράς), υπερείχαν του αιτητή σε αξία. Ο αιτητής όμως υπερείχε οριακά σε αξία του ενδιαφερόμενου μέρους Βακανά. Η υπεροχή αυτή αντισταθμιζόταν από (α) το πρόσθετο προσόν που 25 κατείχε το ενδιαφερόμενο μέρος αντίθετα με τον αιτητή, και (β) τη σύσταση του προϊσταμένου για το ενδιαφερόμενο μέρος. Και στον τομέα της αρχαιότητας τα ενδιαφερόμενα μέρη υπερείχαν του αιτητή, οι μεν Πιερίδης και Βακανάς αισθητά, οι δε Στυλιανού και 30 Γρηγοράς οριακά. Καταλήγω ότι και η Προσφυγή 1144/90 πρέπει να απορριφθεί.

Πριν τελειώσω, θέλω να σημειώσω ότι στην αποτίμηση των προσόντων των υποψηφίων, και στον 35 καθορισμό των λειτουργιών που κατείχαν το πρόσθετο προσόν, οι καθ' ων η αίτηση ενήργησαν μέσα στα όρια της διακριτικής τους ευχέρειας (βλ. μεταξύ άλλων, **Lewis v. Δημοκρατίας** - Α.Ε. 522, αποφασίστηκε στις 30.5.89.

40

Οι προσφυγές απορρίπτονται. Οι επίδικες αποφάσεις για την προαγωγή των ενδιαφερόμενων

μερών επικυρώνονται στην ολότητά τους, βάσει του Άρθρου 146.4(α) του Συντάγματος. Δεν εκδίδεται διαταγή για τα έξοδα.

*Οι προσφυγές απορρίπτονται
χωρίς έξοδα.* 5